

#1 NYT BESTSELLING AUTHOR

REBECCA YARROS

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Σπαραχτικό, γεμάτο συναίσθημα και απολύτως καθηλωτικό.

ΜΙΑ SHERIDAN, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τελευταίο γράμμα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Last Letter
Από τις Εκδόσεις Entangled Publishing, LLC 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rebecca Yarros
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χριστίνα Μανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: LJ ANDERSON
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Rebecca Yarros, 2019
This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o
Entangled Publishing, LLC
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: GettyImages, Depositphotos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2025

ISBN 978-618-01-5791-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

REBECCA YARROS

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μετάφραση: Χριστίνα Μανιά

Στα παιδιά που δίνουν μάχη με τον καρκίνο:

*Στον Ντέιβιντ Χιουζ, που κέρδισε
το 10% των πιθανοτήτων του
με το 100% της καρδιάς του.*

*Και σ' αυτά σαν τον Μπείντν Σούνγκ
των οποίων οι ψυχές ήταν απίστευτα πιο δυνατές
από τα σώματά τους. Δε θα ξεχαστείτε ποτέ.*

Όλες οι σημειώσεις που περιλαμβάνονται στο κείμενο είναι της μεταφρά-
στριας του βιβλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μπέκετ

Γράμμα Νο 1

Αγαπητέ Χάος,

Έτσι λέει τουλάχιστον ο αδερφός μου πως σε αποκαλούν. Τον ρώτησα αν κάποιο από τα φιλαράκια του είχε ανάγκη από λίγη επιπλέον αλληλογραφία και μου έδωσε το δικό σου όνομα.

Οπότε γεια, είμαι η Έλλα. Γνωρίζω τον κανόνα που λέει να μη χρησιμοποιούμε πραγματικά ονόματα στην αλληλογραφία. Γράφω τέτοια γράμματα από τότε που ο αδερφός μου κάνει αυτό που κάνει... αυτό που υποθέτω πως κάνεις κι εσύ.

Τώρα, προτού βάλεις το συγκεκριμένο γράμμα στην άκρη και μουρμουρίσεις ένα άκομπο «Ευχαριστώ, δε θα πάρω», όπως κάνουν οι άνδρες, μάθε πως το κάνω τόσο για μένα όσο και για σένα. Λαμβάνοντας υπόψη πως έτσι θα μπορούσα να έχω ένα ασφαλές μέρος, ώστε να ξεσπάω βγάζοντας τα εσώφνηγά μου μακριά από τα περίεργα βλέμματα της μικρής, αδιάκριτης πόλης μου, θα ήταν σχεδόν σαν να σε χρησιμοποιώ.

Συνεπώς, θα σου ήμουν ευγνώμων αν ήθελες να γίνεις το αντί που θα με ακούει, και σε αντάλλαγμα ευχαρίστως

θα γίνω κι εγώ το δικό σου. Επίσης, φτιάχνω καταπληκτικά μπισκότα φιστικοβούτυρον. Αν μαζί με το γράμμα δεν έφτασαν και μπισκότα, τότε πήγαινε να δείξεις τον αδερφό μου, διότι έκλεψε τα μπισκότα σου.

Από πού να ξεκινήσω; Πώς να συστηθώ χωρίς να ακουστεί σαν αγγελία γνωριμιών; Επίτρεπέ μου να σε διαβεβαιώσω πως δεν ψάχνω τίποτα περισσότερο από κάποιο φιλαράκι διά αλληλογραφίας – ένα φιλαράκι διά αλληλογραφίας που βρίσκεται πολύ μακριά, σ' το υπόσχομαι. Οι στρατιωτικοί δε μου κάνουν. Οι άνδρες γενικά δε μου κάνουν. Όχι πως δε μου αρέσουν οι άνδρες. Απλώς δεν έχω χρόνο γι' αυτούς. Ξέρεις όμως τι έχω; Έχω μετανιώσει πικρά που γράφω αυτό το γράμμα με σιλό.

Είμαι η μικρή αδερφή, αλλά είμαι σίγουρη πως αυτό σ' το έχει πει ήδη ο αδερφός μου. Είναι μεγάλος πολυλογάς, πράγμα που σημαίνει πως πιθανόν να γνωρίζεις ήδη ότι έχω δυο παιδιά. Ναι, είμαι μια μητέρα που μεγαλώνει μόνη τα παιδιά της, και δε μετανιώνω για τις επιλογές μου. Έχω βαρεθεί να με ρωτάνε όλοι γι' αυτό ή απλώς να μου ρίχνουν ένα ερωτηματικό βλέμμα.

Παραλίγο να σβήσω την τελευταία φράση, αλλά είναι αλήθεια. Επίσης, είμαι πολύ τεμπέλα για να το ξαναγράψω όλο.

Είμαι είκοσι τεσσάρων χρονών κι ήμουν παντρεμένη με τον δωρητή σπέρματος των διδύμων μου για περίπου τρία δευτερόλεπτα. Αρκετό διάστημα, ώστε το τεστ να δείξει δύο ροζ γραμμές, ο γιατρός να πει πως άκονγε δύο καρδιές κι εκείνος να τα μαζέψει και να φύγει εν μιά νυκτί. Δεν το είχε ποτέ με τα παιδιά και, ειλικρινά, πιθανότατα να είμαστε καλύτερα έτσι.

Αν δεν έχεις καμία διάθεση να αλληλογραφείς με κάποια που έχει παιδιά, δε θα παρεξηγηθώ. Αλλά σ' αυτή την

περίπτωση ξέχνα τα μπισκότα. Τα μπισκότα είναι μόνο για τα φιλαράκια διά αλληλογραφίας.

Αν, πάλι, δεν έχεις πρόβλημα να αλληλογραφείς με ένα άτομο που είναι γονιός, τότε συνέχισε να διαβάζεις.

Τα δίδυμά μου είναι πέντε χρονών, που σημαίνει, αν έκανες σωστά τους υπολογισμούς, πως γεννήθηκαν όταν εγώ ήμουν δεκαεννιά. Αφού πρώτα σόκαρα τη μικρή μας πόλη με την απόφασή μου να τα μεγαλώσω μόνη μου, στη συνέχεια της προκάλεσα και καρδιακή προσβολή όταν ανέλαβα το Σόλιτουντ, μετά τον θάνατο της γιαγιάς μου. Ήμουν μόλις είκοσι χρονών, τα δίδυμα ήταν ακόμα μωρά, κι αυτός ο ξενώνας ήταν εκεί όπου μας είχε μεγαλώσει η γιαγιά μου, οπότε μου φάνηκε πως ήταν το κατάλληλο μέρος για να μεγαλώσω τα παιδιά μου. Κι ακόμα θεωρώ ότι είναι.

Λοιπόν... η Μείζι κι ο Κολτ είναι ουσιαστικά η ζωή μου όλη. Με την καλή έννοια, φυσικά. Είμαι τραγικά υπερπροστατευτική απέναντί τους, αλλά τουλάχιστον το παραδέχομαι. Έχω την τάση να αντιδρώ υπερβολικά, να χτίζω ένα τείχος ολόγυρά τους, γεγονός που με κρατάει κάπως απομονωμένη, αλλά υπάρχουν και χειρότερα ελαττώματα από αυτό, έτσι δεν είναι; Η Μείζι είναι η ήσυχη της παρέας και ως επί το πλείστον τη βρίσκω πίσω από ένα βιβλίο. Ο Κολτ, από την άλλη, είναι συνήθως κάπου όπου δε θα έπρεπε να βρίσκεται, κάνοντας κάτι που δε θα έπρεπε να κάνει. Το να έχεις δίδυμα μπορεί να είναι μια τρέλα, αλλά θα σου πουν πως είναι δυο φορές υπέροχο.

Όσο για μένα; Κάνω πάντα αυτό που πρέπει και ποτέ αυτό που πραγματικά θα έπρεπε ή αυτό που θέλω. Αλλά θεωρώ πως έτσι είναι τα πράγματα όταν είσαι μητέρα και παράλληλα τρέχεις μια επιχείρηση. Και μια και το ανέφερα, το μέρος αρχίζει και ξυπνάει, οπότε καλύτερα να κλείσω το κουτί και να το ταχυδρομήσω.

Απάντησε στο γράμμα μου, αν θέλεις. Αν δε θέλεις, το καταλαβαίνω. Απλώς να ξέρεις πως υπάρχει κάποιος άτομο στο Κολοράντο που σου στέλνει μια ζεστή σκέψη.

Έλλα

Σήμερα θα ήταν η τέλεια στιγμή για τη δεύτερη βροσιά μου. Συνήθως, όταν πηγαίναμε σε αποστολές εκτός χώρας, ήταν πραγματικά η *Μέρα της Μαρμότας*. Οι ίδιες μαλακίες, διαφορετική μέρα. Υπήρχε ένα σχεδόν προβλέψιμο, ευπρόσδεκτο μοτίβο στη μονοτονία.

Δε θα πω ψέματα, τη λάτρευα τη μονοτονία.

Η ρουτίνα ήταν προβλέψιμη. Ήμασταν ασφαλείς ή, τέλος πάντων, όσο ασφαλείς γινόταν εδώ πέρα. Βρισκόμασταν έναν μήνα σε κάποια ακόμα απόρρητη τοποθεσία σε μία άλλη χώρα στην οποία δεν ήμασταν ποτέ μέσα και η ρουτίνα ήταν το μοναδικό άνετο πράγμα σε σχέση με το μέρος.

Η σημερινή μέρα όμως μόνο ρουτίνα δεν ήταν.

Η αποστολή εξετελέσθη, όπως συνήθως, αλλά είχε και το τίμημά της. Πάντα υπήρχε κάποιος τίμημα, τον τελευταίο καιρό μάλιστα όλο και πιο βαρύ.

Κοίταξα το χέρι μου, κουνώντας τα δάχτυλά μου, διότι μπορούσα. Ο Ραμίρεζ; Σήμερα έχασε αυτή την ικανότητα. Ο τύπος θα κρατούσε το καινούργιο του μωρό με προσθετικό χέρι.

Τίναξα το χέρι μου και το παιχνίδι του σκυλιού πετάχτηκε στον αέρα, σαν μια κόκκινη αστραπή μέσα στον γαλάζιο ουρανό. Ο ουρανός ήταν το μόνο καθαρό πράγμα σ' αυτό το μέρος. Αλλά σήμερα ίσως έμοιαζε κι αυτός βρόμικος.

Η Χάβον έτρεξε με σίγουρες δρασκελιές, επικεντρωμένη στον στόχο της, μέχρι που...

«Διάολε, είναι καλή», είπε ο Μακ, που με πλησίαζε από πίσω.

«Είναι η καλύτερη». Του έριξα μια ματιά γυρνώντας προς τα πίσω και αμέσως μετά ξανάστρεψα το βλέμμα μου προς τη Χάβοκ, που επέστρεφε τρέχοντας σ' εμένα. Έπρεπε να είναι η καλύτερη για να βρίσκεται εδώ που ήμασταν, σε μια επίλεκτη ομάδα που δρούσε χωρίς τυπικά να φαίνεται κάπου ότι υπάρχει. Η Χάβοκ ήταν ένα σκυλί των ειδικών δυνάμεων, πράγμα που σήμαινε πως απείχε παρασάγγας από οποιοδήποτε άλλο στρατιωτικό σκυλί.

Συν τοις άλλοις, ήταν δική μου, γεγονός που την έκανε αυτομάτως την καλύτερη.

Το κορίτσι μου ήταν ένα τέλειο λαμπραντόρ τριάντα πέντε κιλών. Το μαύρο τρίχωμά της ξεχώριζε μέσα στην άμμο καθώς σταμάτησε ακριβώς μπροστά στα πόδια μου. Ακούμπησε τον πισινό της στο έδαφος, με το παιχνίδι στο στόμα και μ' ένα παιχνιδιάρικο βλέμμα. «Τελευταία φορά», της είπα απαλά καθώς πήρα το παιχνίδι από το στόμα της.

Είχε ήδη φύγει προτού καν σηκώσω το χέρι μου για να το πετάξω.

«Κάποιο νέο από τον Ραμίρεζ;» ρώτησα, βλέποντας τη Χάβοκ να απομακρύνεται αρκετά.

«Έχασε το χέρι του. Από τον αγκώνα και κάτω».

«Γαμ...» Πέταξα το παιχνίδι όσο πιο μακριά μπορούσα.

«Μπορείς να βρίσξεις άφοβα. Το σηκώνει η μέρα σήμερα». Ο Μακ έξιψε τα ενός μήνα γένια του και ίσιωσε τα γυαλιά ηλίου του.

«Οι δικοί του;»

«Η Κριστίν θα τον συναντήσει στο Λάντστουλ. Μας στέλνουν νέο αίμα. Μέσα σε σαράντα οκτώ ώρες».

«Τόσο σύντομα;» Ήμασταν πράγματι τόσο αναλώσιμοι.

«Ξεκινάμε. Η σύσκεψη αρχίζει σε πέντε λεπτά».

«Έγινε». Απ' ό,τι φαινόταν, ήμασταν έτοιμοι για την επόμενη απόρρητη τοποθεσία.

Ο Μακ κοίταξε το μπράτσο μου. «Πήγες να το κοιτάξουν;»
 «Το έραψε ο γιατρός. Μια απλή γρατζουνιά είναι, δεν έπεσα και ξερός». Άλλη μια ουλή ανάμεσα στις δεκάδες που ήδη σημάδευαν το δέρμα μου.

«Ίσως χρειάζεσαι κάποια που να σε κάνει να πέσεις ξερός γενικότερα».

Έριξα μια λοξή ματιά στον καλύτερό μου φίλο.

«Τι;» με ρώτησε, ανασηκώνοντας υπερβολικά πολύ τους ώμους του, προτού γνέψει προς τη Χάβοκ, η οποία ερχόταν προς το μέρος μου τόσο ενθουσιασμένη όσο και την πρώτη φορά που της πέταξα το παιχνίδι ή την τριακοστή έκτη. «Δεν μπορεί η μοναδική γυναίκα στη ζωή σου να είναι η Χάβοκ, Τζέντρι».

«Είναι πιστή, πανέμορφη, μπορεί να εντοπίζει εκρηκτικά ή να εξουδετερώνει κάποιον που επιχειρεί να σε σκοτώσει. Τι ακριβώς της λείπει δηλαδή;» Πήρα το παιχνίδι και χάιδεψα τη Χάβοκ πίσω από το αυτί της.

«Αν χρειάζεται να σου απαντήσω σ' αυτό, σημαίνει ότι έχεις ξεφύγει πολύ και δεν μπορώ πια να σε βοηθήσω».

Κατευθυνθήκαμε πίσω στο μικρό συγκρότημα, που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μερικά κτίρια γύρω από ένα προαύλιο. Τα πάντα ήταν καφέ. Τα κτίρια, τα οχήματα, το έδαφος, ακόμα κι ο ουρανός φαινόταν να παίρνει αυτή την απόχρωση.

Τέλεια. Μια αμμοθύελλα.

«Δε χρειάζεται να ανησυχείς για μένα. Δεν έχω κανένα πρόβλημα όταν ζούμε στο στρατόπεδο», του είπα.

«Το γνωρίζω πολύ καλά, βρε μαλάκα, που είσαι ίδιος ο Κρις Πρατ*. Αλλά, δικέ μου», είπε κι έβαλε το χέρι του στο μπράτσο μου, για να σταματήσουμε πριν μπούμε στο προαύλιο όπου είχαν συγκεντρωθεί οι υπόλοιποι, «δεν έχεις... δεθεί με κανέναν».

«Ούτε κι εσύ».

* Chris Pratt (21 Ιουνίου 1979): Αμερικανός ηθοποιός.

«Όχι, δεν έχω κάποια σχέση αυτή τη στιγμή. Αυτό δε σημαίνει πως δεν έχω συναισθηματικό δέσιμο με κάποιους, με άτομα για τα οποία νοιάζομαι και που κι εκείνα αντίστοιχα νοιάζονται για μένα».

Ήξερα πού το πήγαινε, αλλά τώρα δεν ήταν ούτε η κατάλληλη στιγμή ούτε το κατάλληλο μέρος ούτε *τίποτα*. Προτού προλάβει να εμβαθύνει περισσότερο, τον χτύπησα φιλικά στην πλάτη.

«Κοίτα, μπορούμε ή να τηλεφωνήσουμε στον δόκτορα Φιλ* ή να την κάνουμε από εδώ και να πάμε παρακάτω στην επόμενη αποστολή». Το να πάμε παρακάτω ήταν αυτό που πάντα μου ερχόταν πιο εύκολο. Δε δημιουργούσα συναισθηματικούς δεσμούς επειδή δεν ήθελα, όχι επειδή δεν μπορούσα. Οι συναισθηματικοί δεσμοί –με ανθρώπους, μέρη ή πράγματα– ήταν ενοχλητικοί ή σου κατέστρεφαν τη ζωή. Διότι μόνο ένα πράγμα ήταν σίγουρο, κι αυτό ήταν οι αλλαγές.

«Μιλάω σοβαρά». Τα μάτια του στένεψαν σε ένα βλέμμα που είχα δει πάρα πολλές φορές στα δέκα χρόνια της φιλίας μας.

«Κι εγώ το ίδιο. Είμαι μια χαρά. Εξάλλου, είμαι δεμένος με σένα και τη Χάβοκ. Όλοι οι υπόλοιποι είναι απλώς διακοσμητικοί».

«Μακ! Τζέντρι!» φώναξε ο Ουίλιαμς από το βορινό κτίριο. «Ξεκινάμε!»

«Ερχόμαστε!» του φώναξα με τη σειρά μου κι εγώ.

«Άκου, προτού πάμε μέσα, σου άφησα κάτι πάνω στο κρεβάτι σου». Ο Μακ έτριψε με το χέρι του τα γένια του – μια χειρονομία που έκανε όταν ήταν νευρικός.

«Καλά, ό,τι κι αν είναι, δε θα μ' ενδιαφέρει ύστερα από αυτή τη συζήτηση». Η Χάβοκ κι εγώ ξεκινήσαμε να προχωράμε προς τη σύσκεψη. Ήδη ένιωθα το αίμα μου να βράζει για με-

* Phillip Calvin McGraw, γνωστός ως Dr. Phil: κλινικός ψυχολόγος και τηλεοπτική περσόνα με δική του συμβουλευτική εκπομπή στην τηλεόραση.

τακίνηση, ανυπομονούσα να αφήσουμε πίσω μας αυτό το μέρος και να δούμε τι μας περιμένει μετά.

«Είναι ένα γράμμα».

«Από ποιον; Όλα τα άτομα που γνωρίζω βρίσκονται σ' εκείνη την αίθουσα». Έδειξα την πόρτα καθώς διασχίζαμε το άδειο προαύλιο. Έτσι είχαν τα πράγματα όταν μεγάλωνες πηγαίνοντας από τη μία ανάδοχη οικογένεια στην άλλη και στη συνέχεια, με το που έκλεινες τα δεκαοκτώ, κατατασσόσουν στον στρατό. Οι άνθρωποι που θεωρούσες πως άξιζαν να γνωρίζεις έφτιαχναν μια τόσο μικρή ομάδα, που μπορούσε να χωρέσει μέσα σε ένα στρατιωτικό ελικόπτερο Blackhawk, και σήμερα έλειπε ήδη από αυτή την ομάδα ο Ραμίρεζ.

Όπως είπα και πριν. Οι συναισθηματικοί δεσμοί ήταν ενοχλητικοί.

«Από την αδερφή μου».

«Ορίστε;» Το χέρι μου κοκάλωσε πάνω στο σκουριασμένο χερούλι της πόρτας.

«Μ' άκουσες. Από τη μικρή μου αδερφή, την Έλλα».

Ανέτρεξα στη νοερή ατζέντα του μυαλού μου. Η Έλλα. Ξανθιά, χαμόγελο που σκοτώνει, γλυκά, ευγενικά μάτια που ήταν πιο γαλάζια από οποιοδήποτε ουρανό είχα δει ποτέ μου. Ο Μακ μόντραρε πέρα δώθε φωτογραφίες της την τελευταία δεκαετία.

«Έλα τώρα, Τζέντρι. Χρειάζεται να σου δείξω φωτογραφία;»

«Ξέρω ποια είναι η Έλλα. Τι στον διάολο θέλει ένα γράμμα από εκείνη πάνω στο κρεβάτι μου;»

«Απλώς σκέφτηκα πως ίσως να χρειάζεσαι ένα φιλαράκι διά αλληλογραφίας». Κατέβασε το βλέμμα του πάνω στις βρόμικες μπότες του.

«Φιλαράκι διά αλληλογραφίας; Λες κι είμαι στο γυμνάσιο κι έχουμε επικοινωνία με ένα αδελφό σχολείο θηλέων;»

Η Χάβοκ ήρθε πιο κοντά, με το σώμα της να ακουμπά στο πόδι μου. Ήταν εναρμονισμένη με την κάθε μου κίνηση, ακόμα και με την παραμικρή αλλαγή στη διάθεσή μου. Αυτό ήταν που μας έκανε αχτύπητο δίδυμο.

«Όχι, δεν...» Κούνησε το κεφάλι του. «Εγώ απλώς προσπάθησα να βοηθήσω. Με ρώτησε αν υπήρχε κανείς που μπορεί να χρειαζόταν λίγη αλληλογραφία και, μια και δεν έχεις καθόλου οικογένεια...»

Αφήνοντας ένα ειρωνικό επιφώνημα, άνοιξα απότομα την πόρτα και τον άφησα να στέκεται απ' έξω. Ίσως η άμμος που ερχόταν να μπουκωνε το ορθάνοιχτο στόμα του. Σιχαινόμουν τη λέξη οικογένεια. Οι άνθρωποι γκρινιάζαν συνεχώς για τις δικές τους, πραγματικά. Αλλά έτσι και συνειδητοποιούσαν πως εσύ δεν είχες δική σου ήταν λες κι ήσουν μια παρέκκλιση που έπρεπε να διορθωθεί, ένα πρόβλημα που χρειαζόταν να λυθεί ή, ακόμα χειρότερα, ένα πρόβλημα για το οποίο έπρεπε να σε οϊκτίρουν.

Ήμουν τόσο πιο πέρα από τον οίκτο του οποιουδήποτε, που καταντούσε σχεδόν αστείο.

«Λοιπόν, παιδιά». Ο λοχαγός Ντόναχιου κάλεσε τη δεκαμελή ομάδα μας –μείον έναν– γύρω από το τραπέζι των συσκέψεων. «Λυπάμαι που σας το λέω, αλλά δεν επιστρέφουμε σπίτια μας. Έχουμε μια νέα αποστολή».

Όλοι οι τύποι που μούγκρισαν –αναμφίβολα επειδή τους έλειπαν οι γυναίκες και τα παιδιά τους– απλώς επιβεβαίωσαν τη θέση μου πάνω στο θέμα των συναισθηματικών δεσμών.

«Σοβαρά τώρα, Ψάρακα;» γούλισα καθώς ο νεοφερμένος έσκυψε να μαζέψει τη σαβούρα που είχε ρίξει από το ντουλαπάκι που χρησίμευε ως κομοδίνο μου.

«Συγγνώμη, Τζέντρι», μουρμούρισε ενώ μάζευε τα χαρτιά.

Τυπικό Αμερικανάκι που είχε μόλις βγει από το κέντρο εκπαίδευσης και δεν είχε καμία δουλειά προς το παρόν σ' αυτή την ομάδα. Χρειαζόταν μερικά χρονάκια ακόμα και πολύ πιο σταθερά χέρια, γεγονός που σήμαινε πως για να βρισκεται εδώ είχε σχέση με κάποιον υψηλόβαθμο.

Η Χάβοκ έγειρε το κεφάλι της προς το μέρος του και στη συνέχεια με κοίταξε.

«Είναι καινούργιος», της είπα μαλακά, χαϊδεύοντάς την πίσω από τα αυτιά της.

«Ορίστε», είπε ο πιτσιρικάς, δίνοντάς μου μια στοίβα πράγματα, με μάτια γουρλωμένα, λες και θα τον πετούσα με τις κλοτσιές έξω από τη μονάδα επειδή ήταν άγαρμπος.

Θεέ μου, ήλπιζα να ήταν καλύτερος με το όπλο του απ' ό,τι ήταν με το κομοδίνο μου.

Έβαλα τη στοίβα στον ελάχιστο ελεύθερο χώρο που υπήρχε στο κρεβάτι και δεν ήταν ήδη κατειλημμένος από τη Χάβοκ. Μου πήρε μόνο μερικά λεπτά να τα ξεχωρίσω. Άρθρα περιοδικών που διάβαζα πάνω σε διάφορα θέματα και... «Να πάρει».

Το γράμμα της Έλλα. Το είχα σχεδόν δύο βδομάδες και δεν το είχα ανοίξει.

Ούτε το είχα πετάξει, ωστόσο.

«Δε θα το ανοίξεις;» με ρώτησε ο Μακ με τον τέλειο συγχρονισμό ενός εξπέρ σπασαρχίδη.

«Γιατί δε βρίξεις ποτέ;» με ρώτησε ο Ψάρακας την ίδια στιγμή.

Αγριοκοιτάζοντας τον Μακ, έχωσα το γράμμα στο κάτω μέρος της στοίβας και το άρθρο του περιοδικού πάνω πάνω. Ήταν ένα άρθρο για νέες τεχνικές έρευνας και διάσωσης.

«Καλώς. Απάντησε στον Ψάρακα». Ο Μακ έκανε μια γκριμάτσα και ξάπλωσε στην κονκέτα του με τα χέρια πίσω από το κεφάλι του.

«Ναι, με λένε Τζόνσον...»

«Όχι, σε λένε Ψάρακα. Δεν έχεις κερδίσει ακόμα κάποιο όνομα», τον διόρθωσε ο Μακ.

Ο πιτσιρικάς έμοιαζε λες και του είχαμε κλοτσήσει το κουτάβι, οπότε ενέδωσα.

«Κάποιος μου είπε κάποτε πως το να βρίζεις είναι μια φτηνή δικαιολογία για ένα χάλια λεξιλόγιο. Σε κάνει να φαίνεσαι αμόρφωτος και παρακατιανός. Οπότε το σταμάτησα». Ένας Θεός ήξερε πόσα πράγματα μου πήγαιναν κόντρα. Δε χρειαζόταν να ακούγομαι σαν τα σκατά που είχα περάσει.

«Ποτέ;» ρώτησε ο Ψάρακας, γέροντας μπροστά σαν να ήμασταν σε πιτζάμα πάρτι.

«Μόνο από μέσα μου», είπα, κοιτάζοντας ένα καινούργιο άρθρο στο περιοδικό.

«Είναι στ' αλήθεια σκυλί εργασίας; Δείχνει πάρα πολύ... γλυκιά», είπε ο Ψάρακας, απλώνοντας το χέρι του προς τη Χάβοκ.

Η Χάβοκ τίναξε απότομα το κεφάλι της κι έδειξε τα δόντια της προς το μέρος του.

«Ναι, είναι, και ναι, θα σε σκοτώσει κατόπιν εντολής. Γι' αυτό κάνε και στους δυο μας τη χάρη και μην προσπαθήσεις ποτέ ξανά να την ακουμπήσεις. Δεν είναι κατοικίδιο». Την άφησα να γρυλίσει για ένα δευτερόλεπτο για να του δώσει να καταλάβει.

«Χαλάρωσε», είπα στη Χάβοκ, ανεβοκατεβάζοντας το χέρι μου στο πλάι του λαιμού της. Η ένταση εξαφανίστηκε αμέσως από το σώμα της κι η Χάβοκ ξάπλωσε στο πόδι μου, ανοιγοκλείνοντάς μου τα μάτια σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Διάολε», ψιθύρισε.

«Μην το παίρνεις προσωπικά, Ψάρακα», είπε ο Μακ. «Η Χάβοκ είναι μονογαμική γυναίκα, κι εσύ δεν είσαι σίγουρα ο ένας και μοναδικός για κείνη».

«Πιστή και θανάσιμη», είπα με ένα χαμόγελο, χαϊδεύοντάς την.

«Κάποια μέρα», είπε ο Μακ, δείχνοντας το γράμμα που είχε γλιστρήσει στο κρεβάτι δίπλα στον μηρό μου.

«Δεν είναι σήμερα αυτή η μέρα».

«Τη μέρα που θα το ανοίξεις, θα τα βάλεις με τον εαυτό σου που δεν το είχες κάνει νωρίτερα». Έσκυψε από την κουκέτα του, έβγαλε ένα κουτί με μπισκότα φιστικοβούτυρου κι άρχισε να τρώει ένα, κάνοντας ήχους από πορνό ταινία.

«Σοβαρά».

«Σοβαρά», είπε, αφήνοντας ένα βογκητό. «Τόσο καλό».

Γέλασα και ξανάβαλα το γράμμα κάτω από τη στοίβα.

«Κοιμήσου, Ψάρακα. Μας περιμένει πολλή δράση αύριο».

Ο πιτσιρικάς έγενεψε καταφατικά. «Αυτό ήθελα πάντα».

Ο Μακ κι εγώ ανταλλάξαμε ένα βλέμμα γεμάτο νόημα.

«Αυτό έλα να μας το ξαναπείς αύριο το βράδυ. Τώρα κοιμήσου και σταμάτα να πετάς κάτω τα πράγματά μου, αλλιώς το όνομά σου θα είναι Τρουπιοχέρης».

Γούρλωσε τα μάτια και βούλιαξε στην κουκέτα του.

Τρία βράδια αργότερα ο Ψάρακας ήταν νεκρός.

Τζόνσον. Κέρδισε το όνομά του κι έχασε τη ζωή του σώζοντας το τομάρι του Ντοκ.

Ήμουν ξύπνιος ενώ όλοι οι άλλοι κοιμούνταν, με το βλέμμα μου στην άδεια κουκέτα. Δεν ανήκε εδώ, όλοι το ξέραμε κι είχαμε εκφράσει τις ανησυχίες μας. Δεν ήταν έτοιμος. Δεν ήταν έτοιμος για την αποστολή, για τον ρυθμό της μονάδας μας ή για τον θάνατο.

Όχι ότι ο θάνατος νοιαζόταν.

Ο δείκτης στο ρολόι γύρισε κι εγώ ήμουν πλέον είκοσι οκτώ. *Χρόνια μου πολλά*.

Οι θάνατοι πάντα με άγγιζαν διαφορετικά όταν βρισκόμασταν έξω σε στρατιωτικές επιχειρήσεις. Συνήθως ενέπιπταν σε

δύο κατηγορίες. Είτε δεν έδινα καμία σημασία στο γεγονός και προχωρούσαμε παρακάτω είτε ξαφνικά η θνητότητά μου γινόταν κάτι το απτό. Ίσως επειδή ήταν τα γενέθλιά μου ή επειδή ο Ψάρακας ήταν λίγο μεγαλύτερος από μωρό, ο συγκεκριμένος θάνατος ενέπιπτε στη δεύτερη κατηγορία.

Έι, Θνητότητα, εγώ είμαι, ο Μπέκετ Τζέντρι.

Λογικά, ήξερα πως μετά το πέρας της αποστολής ή θα πηγαίναμε σπίτι μας τις προσεχείς μέρες ή στο επόμενο κολαστήριο. Αλλά εκείνη τη στιγμή με είχε κυριεύσει μια ανάγκη για ανθρώπινη επαφή που ήταν τόσο επώδυνη, ώστε εκφράστηκε σωματικά, προκαλώντας μου μια έντονη πίεση στο στήθος.

Όχι συναισθηματικοί δεσμοί, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Αυτές οι μαλακίες ήταν μπελάς.

Όσοσο είχα ανάγκη να συνδεθώ ψυχικά με κάποιον άλλον άνθρωπο με έναν τρόπο διαφορετικό από εκείνον που συνδεόμουν με τους αδερφούς με τους οποίους υπηρετούσα, διαφορετικό ακόμα κι από τη φιλία μου με τον Μακ, που ήταν ό,τι πιο κοντινό είχα ποτέ σε οικογένεια.

Σε μια εντελώς παρορμητική κίνηση, άρπαξα τον φακό μου και το γράμμα που είχα χώσει μέσα σ' ένα περιοδικό για την ορειβασία.

Στηρίζοντας τον φακό στον ώμο μου, άνοιξα το γράμμα και ξεδίπλωσα το χαρτί με τον καθαρό γυναικείο γραφικό χαρακτήρα.

Διάβασα το γράμμα μία, δύο... μια ντουζίνα φορές, συνδέοντας τις λέξεις με το πρόσωπό της από τις φωτογραφίες που είχα δει μέσα σ' όλα αυτά τα χρόνια. Τη φαντάστηκα να ξεκλέβει μερικές στιγμές νωρίς το πρωί για να γράψει το γράμμα κι αναρωτήθηκα πώς να ήταν οι μέρες της. Τι σόι άνδρας παρατάει την έγκυο γυναίκα του; Ένας μαλάκας.

Τι σόι γυναίκα αναλαμβάνει τα δίδυμα παιδιά της και μια επιχείρηση, ενώ και η ίδια ήταν ακόμα παιδί; Μια διαβολεμένα δυνατή γυναίκα.

Μια δυνατή, ικανή γυναίκα που ήθελα να γνωρίσω. Με κατέκλυσε μια άβολη κι αδιαφιλονίκητη λαχτάρα.

Προσέχοντας να μην κάνω καθόλου φασαρία, έβγαλα ένα σημειωματάριο κι ένα στυλό.

Μισή ώρα αργότερα σφράγισα τον φάκελο και χτύπησα μ' αυτόν τον ώμο του Μακ.

«Τι στον διάολο;» είπε και πετάχτηκε απότομα, γυρίζοντας προς το μέρος μου.

«Θέλω τα μπισκότα μου». Πρόφερα την κάθε λέξη με τη σοβαρότητα που συνήθως επιφυλάσσω για τις εντολές της Χάβοκ.

Ο Μακ γέλασε.

«Μιλώ σοβαρά, Ράιαν». Τον είχα αποκαλέσει με το μικρό του όνομα, πράγμα που σήμαινε πως δεν αστειεύομαι.

«Ναι, καλά, το κωλοβάρεσες και πάνε τα μπισκότα». Χαμογέλασε και ξάπλωσε πάλι στην κουκέτα του, όπου μέσα σε δευτερόλεπτα τον ξαναπήρε ο ύπνος.

«Σ' ευχαριστώ», είπα σιγανά, ξέροντας πως δε με άκουγε.
«Σ' ευχαριστώ για εκείνη».

**ΕΝΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ.
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΥΜΙΑ.
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙ ΤΗΣ.**

Μπεκ,

Αν το διαβάξεις αυτό, μηλα μηλα. Ξέρεις τη διαδικασία του τελευταίου γράμματος. Τα κατάφερες. Εγώ όχι. Σε ζέρω, κι αν υπήρχε οποιαδήποτε πιθανότητα να μπορούσες να με σώσεις, θα το είχες κάνει. Συνεπώς, σε όποια μαύρη τρύπα ενοχών κι αν έχεις πέσει, κόψ' το.

Θέλω ένα πράγμα από σένα: Τσακίσου και πήγαινε στο Τέλουριντ.

Η Έλλα είναι ολομόναχη. Όχι με τον τρόπο που ήταν ως τώρα μόνη της, αλλά πραγματικά, αληθινά ολομόναχη. Οι γονείς μας, η γιαγιά μας και τώρα εγώ. Είναι υπερβολικά πολύ όλο αυτό για να το αντέξει. Δεν είναι δίκαιο.

Δεν μπορώ να βοηθήσω την Έλλα. Αλλά εσύ μπορείς. Συνεπώς κάνω έκκληση στον καλύτερό μου φίλο, πήγαινε να φροντίσεις την αδερφή μου, την οικογένειά μου.

Μην την αφήσεις να το περάσει όλο αυτό μόνη της.

Ράιαν

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5791-8

9 786180 157918

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ.: 30026